

Tahrir'den Puerto de Sol'a isyan büyüyor!

İşsizliğin genelde yüzde 22, gençler arasında ise yüzde 45'lere ulaştığı İspanya'da meydanlardan yükseltilen taleplere bakıldığında, bir sistem olarak kapitalizmin işçi emekçilerle genç kuşakların taleplerini karşılamaktan aciz olduğunu bir kez daha kanıtlamaktadır.

Tunus ve Mısır'da diktatörleri alaşağı eden halk isyanlarının sadece Arap dünyasına değil, aynı zamanda dünya işçi ve emekçilerine de esin kaynağı olacağı öngörüsü, beklenenden de erken gerçekleşti. Madrid'de başlayıp kısa sürede Valencia, Zaragoza, Barselona, Sevilla, Bilbao ve İspanya'nın diğer kentlerine yayılan onbinlerin direnişi, kapitalizme karşı direniş dalgasının yerkürenin dörtbir yanına yayılma sürecinin devam ettiğini bir kez daha kanıtlamıştır.

“Arap diktatörleri”ne karşı başlayan direniş, bu defa Akdeniz'in kuzeyine sıçrayarak kapitalizmin ve burjuva demokrasisinin merkezine sıçradı. Arap dünyasındaki isyanların sınıfsal niteliğini kavramaktan aciz kalan veya inkar edenler, genç kuşaklarla emekçilerin burjuva demokrasisi uğruna ayaklandığı safsatasını yaymaya çalıştılar. Oysa İspanya'da başlayan direniş, bu iddianın ne kadar sığ ve temelden yoksun bir uydurma olduğunu tüm çıplaklığı ile gözler önüne sermiş bulunuyor.

Kapitalizmin geleceksizliğine karşı öfke!

Küresel çapta devam eden sermayenin neo-liberal saldırıları, sadece bağımlı ülkelerde değil, kapitalizmin metropollerinde de emekçilerin genç kuşaklarına geleceksizlikten başka bir şey sunamıyor. 2008'de patlak veren kapitalizmin küresel krizinin yarattığı kabarık faturalar, neo-liberal saldırıların yıkıcı sonuçlarına eklenince, isyanı tutuşturacak enerji dünyanın her yanında birikmeye başladı. Madrid'de çakılan kıvılcımın İspanya'ya, dahası Lizbon, Paris, Londra, Roma, Berlin, Brüksel gibi Avrupa'nın büyük kentlerine hızla yayılması, kapitalizmin yıkımına karşı biriken öfkenin akacak mecra aradığını göstermiştir.

Tahrir Meydanı'ndan yayılan isyan ateşinin Avrupa'da öncelikle Madrid'i tutuşturması tesadüf değil. Sermayenin azgın saldırıları ve kapitalizmin küresel krizinin üst üste binen yıkıcı sonuçları temel etken olmakla birlikte, diğer bir etken de İspanya ile Arap dünyası arasındaki tarihsel ve kültürel yakınlıktır. Zira bu topraklarda 800 yıl hüküm süren Endülüs Arap devleti 1492'de yıkılmasına rağmen, İspanya'da Arap kültürünün etkisi devam etmektedir. Dolayısıyla Arap dünyasındaki isyanın ilk yankısının İspanya'da ortaya çıkması şaşırtıcı değil. Nitekim İspanya'da alanları işgal eden onbinler de, Tahrir Meydanı'ndaki direnişi örnek aldıklarını ifade ediyorlar.

Diğer kentlerde olduğu gibi Başkent Madrid'in en büyük meydanı Puerto de Sol'da toplanan onbinlerce genç, işsiz ve emekçinin yükselttiği talepler, özü itibarıyla Tahrir Meydanı'nda yükseltile taleplerle örtüşüyor. Arap devletlerindeki zorba rejimler şiddeti kaba bir şekilde kullanırken, İspanya'daki burjuva diktatörlüğünün ise, zoru örtük ve dozu nispeten düşük kullanması, sorunların aynı temelden kaynaklandığı gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

İşsizliğin genelde yüzde 22, gençler arasında ise yüzde 45'lere ulaştığı İspanya'da meydanlardan yükseltile taleplere bakıldığında, bir sistem olarak kapitalizmin işçi emekçilerle genç kuşakların taleplerini karşılamaktan aciz olduğunu bir kez daha kanıtlamaktadır.

Barınma, çalışma, kültür, sağlık, eğitim, siyasi katılım, bireyin özgürce gelişmesi, tüketicilerin korunması vb... Tüm bunları temel insan hakları arasında kabul eden gençler, kapitalist sistemin karşılama gücünden yoksun olduğu talepleri yükseltiyorlar. Kapitalizm, emekçilerin genç kuşaklarına belirsiz/karanlık bir gelecek vaat ederken, alanları işgal eden genç kuşaklar ise insanca çalışma ve yaşam hakkı, özgür ve aydınlık bir gelecek talep ediyorlar...

Kapitalizmin dayattığı ile genç kuşakların talepleri arasında tam bir uçurum var. Sistem, bu uçurumu düzlemek bir yana giderek derinleştirmektedir. Diğer bir ifadeyle, gelinen yerde hem Tahrir'den hem Puerto de Sol'dan yükseltile taleplerin karşılanıp güvence altına alınabilmesinin tek yolu, bir sistem olarak kapitalizmin yıkılmasından geçiyor. Verili koşullarda hareketin böyle bir program ve örgütten yoksun olması bu durumu değiştirmiyor.

Kapitalist sistemin kurumlarının cilaları dökülüyor

İspanya'daki eylemler, yerel seçimlerin hemen öncesinde başladı; öyle ki, hareketin hızla yayılması seçimleri gölgede bıraktı. Oysa olağan koşullarda seçimler, burjuvazinin sahte vaatlerle emekçileri sisteme bağlamaya yarayan önemli araçlardır. Burjuva demokrasininin alamet-i farikası kabul edilen seçimlerin, meşru/militan kitle eylemleriyle etkisizleştirilmesi, kapitalizmin temsili kurumlarının etkisinin zayıflama sürecine girdiğini gösteriyor.

Seçimleri gerekçe gösteren "sosyalist" Zapatero hükümeti meydan işgalini yasakladı. Ancak yasağa meydan okuyan onbinler, "kağıt üzerinde kalmayan demokrasi" istediklerini haykırarak, seçim oyununu da bozdular. Seçimlere katılımın % 65'lerde gerçekleşmesi, bu "demokrasi oyunu"nun emekçileri oyalama gücünün aşındığını kanıtlamaktadır.

Eylemlerdeki şiarlar, burjuva partilerin yozlaşmış elitlerden ibaret olduğu, halka değil, vurguncu bir azınlığa hizmet ettiği gerçeğinin bir "sır" olmaktan çıkmaya başladığını kanıtlar niteliktedir. Burjuva politikacılarla bankaları protesto eden sloganlar yükselten onbinler, kapitalizmin biri ekonomik diğeri siyasal iki temel kurumunu hedef aldılar. Bu durum, kapitalizmin "umut dağıtma" yeteneğinin nasıl da zayıfladığını gösteriyor.

Hareketin ilk andan itibaren sistemin ekonomik ve siyasi kurumlarını hedef alması, doğrudan ifade edilmese de anti-kapitalist niteliğine işaret ediyor. Tunus ve Mısır'daki isyanların örnek alınması ise, meydanları işgal eden genç kuşakların enternasyonal dayanışmanın önemini farkında olduklarını gösteriyor. Avrupa'nın birçok kentinde dayanışma amacıyla yapılan eylemler, Tunus'ta başlayan isyanın Arap dünyasına yayılması gibi, İspanya'da başlayan eylemlerin de Avrupa kıtasına yayılma eğiliminin güçlü olduğunun göstergesidir.

Tunuslu genç kuşaklarla emekçilerin korku duvarını paramparça edip, Arap dünyasında isyan ateşini tutuşturmaları gibi, İspanya'daki eylemler de Avrupa'da benzer bir etki yaratacaktır. Tüm kıtadaki genç kuşaklarla işçi ve emekçilerin benzer sorunlarla boğuştuğu göz önüne alındığında, hareketin yayılma olasılığının neden güçlü olduğu daha kolay anlaşılacaktır